

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 7. juni 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218), og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493).</p> <p>— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Transportministeriet</p>	Dom	18.06.19
C-93/18	<p>Bajratari</p> <p>[i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p> <p>Til orientering: Beskæftigelsesministeriet</p>	GA	19.06.19

	[ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
Forenede sager C-349/18, C-350/18 og C-351/18	<p>Kanyeba m.fl.</p> <p>Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører for det første spørgsmålet, om retsforholdet mellem en passager, som ikke køber rejsehjemmel, og befordringsselskabet er af kontraktmæssig eller lovbestemt art. Hvis der ikke er nogen kontrakt, opstår spørgsmålet, om passageren da kan begære beskyttelse mod urimelige vilkår. Endvidere vedrører anmodningen spørgsmålet, om artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) i alle tilfælde er til hinder for, at retten kan mildne et vilkår – i dette tilfælde den af NMBS anvendte afgift – som anses for urimeligt, og i stedet anvende almindelige ansvarsregler, og hvis dette ikke er muligt, under hvilke omstændigheder kan retten da gøre dette.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende spørgsmål: – Skal artikel 9, stk. 4, i forordning nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, jf. artikel 2, litra a), og artikel 3, i direktiv 93/13, fortolkes således, at der altid opstår et kontraktmæssigt retsforhold mellem befordringsselskabet og passageren, selv når denne benytter sig af befordrerens tjenesteydelse uden at erhverve en rejsehjemmel? – Såfremt det foregående spørgsmål skal besvares benægtende, omfatter beskyttelsen i henhold til doktrinen om urimelige vilkår også en passager, der benytter offentlig transport uden at have erhvervet en rejsehjemmel, og som ved denne handle måde bliver forpligtet til betaling af en afgift ud over transportprisen på grundlag af befordrerens almindelige bestemmelser, der anses for almindeligt forbindende, fordi de er lovbestemte, eller fordi de er blevet bekendtgjort i en officiel publikation fra staten? Er artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, der bestemmer, at »[m]edlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår«, i alle tilfælde til hinder for, at retten kan mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller i stedet anvende almindelige regler? – Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, under hvilke omstændigheder kan den nationale ret mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller erstatte det ud fra almindelige regler[?] – Såfremt det ovenstående spørgsmål ikke kan besvares generelt, opstår det spørgsmål, om artikel 6 i direktiv 93/13 i</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	11.06.19

	det tilfælde, hvor det nationale sporvejselskab efter at have grebet en passager i at rejse uden billet sanktionerer denne efter civilretten med en afgift alene eller oven i billetprisen, og retten kommer til det resultat, at afgiften er et urimeligt vilkår som omhandlet i artikel 2, litra a), jf. artikel 3, i direktiv 93/13, er til hinder for, at retten erklærer vilkåret for ugyldigt og anvender almindelige erstatningsregler for at erstatte den skade, som det nationale sporvejselskab har lidt?			
C-628/17	<p>Orange Polska</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 8, sammenholdt med artikel 9 og artikel 2, litra j), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22) fortolkes således, at en erhvervsdrivendes anvendelse af en model til indgåelse af fjernsalgsaftaler om levering af telekommunikationsydelser, hvor forbrugeren skal træffe den endelige transaktionsbeslutning under tilstedeværelse af den kurer, der udleverer standardkontrakten (almindelige forretningsbetingelser), skal anses for at være en aggressiv handelspraksis i form af utilbørlig påvirkning: a) i alle tilfælde, når forbrugeren under kurerens besøg ikke uhindret kan sætte sig ind i standardkontraktens indhold b) kun i tilfælde, hvor forbrugeren ikke forud og individuelt (f.eks. til sin emailadresse, bopælsadresse) har modtaget samtlige standardkontrakter, selv om han har haft mulighed for forud for kurerens besøg selv at sætte sig ind i disses indhold på den erhvervsdrivendes websted c) kun i tilfælde, hvor yderligere omstændigheder tyder på, at den pågældende erhvervsdrivende eller andre på hans vegne har foretaget urimelige handlinger med henblik på at indskrænke forbrugernes valgfrihed med hensyn til den transaktionsbeslutning, der skal træffes?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	12.06.19
C-43/18	<p>CFE</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planers og programmets] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegnings falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen	Dom	12.06.19
C-222/18	<p>VIPA</p> <p>Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	12.06.19

	om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelse fortolkes således, at en national lovgivning, der sonderer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?			
C-321/18	Terre wallonne Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	12.06.19
C-75/18	Vodafone Magyarország 1) Skal artikel 49 TEUF, 54 TEUF, 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en foranstaltning i en medlemsstat, hvorved medlemsstatens lovgivning (lov om en særavgift på telekommunikation) medfører, at den faktiske afgiftsbyrde pålægges udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Er den nævnte virkning indirekte diskriminerende? 2) Er artikel 107 TEUF og 108 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning, som fastlægger en afgiftspligt, der omfatter en progressiv afgiftssats på omsætningen? Er det indirekte diskriminerende, hvis dette medfører, at den faktiske afgifts øverste trin hovedsageligt gør sig gældende for udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Udgør denne virkning forbudt statsstøtte? 3) Skal momsdirektivets artikel 401 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der giver anledning til en sondering mellem udenlandske og nationale afgiftspligtige personer? Anses den specifikke afgift for at have karakter af omsætningsafgift? Er der med andre ord tale om en afgift, der er forenelig eller uforenelig med momsdirektivet?	Skatteministeriet Energistyrelsen	GA	13.06.19
C-193/18	Google 1. Skal begrebet »en tjeneste, [...] som udelukkende eller overvejende består i overføring af signaler via elektroniske kommunikationsnet« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes således, at det også omfatter eller kan omfatte webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet? a) Skal begrebet nærmere bestemt fortolkes således, at allerede den informationstekniske behandlingsydelse, som udbyderen af en sådan emailtjeneste leverer via sin e-mailserver, idet udbyderen knytter de deltagende fysiske forbindelsers IP-adresser sammen med e-mailadresserne og lægger emails, der er opdelt i datapakker, ud på det åbne internet eller – omvendt – modtager sådanne på basis af forskellige protokoller i	Kulturministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	Dom	13.06.19

	<p>internetprotokolfamilien, anses for »overføring af signaler«, eller er det først transmissionen af disse datapakker via internettet, som foretages af Internet (Access) Providers, der udgør en »overføring af signaler«? b) Skal dette begreb nærmere bestemt fortolkes således, at transmissionen af den i datapakker opdelte e-mail via det åbne internet, der foretages af Internet (Access) Providers, kan henregnes til udbyderen af en sådan e-mailtjeneste, således at denne i så henseende også yder en tjeneste, der består i »overføring af signaler«? På hvilke betingelser er en sådan henregning i givet fald mulig? c) Såfremt udbyderen af en sådan e-mailtjeneste enten selv overfører signaler eller Internet (Access) Providers' signaloverføringsydelse under alle omstændigheder kan henregnes til denne udbyder, kan begrebet da navnlig fortolkes således, at en sådan e-mailtjeneste uanset tjenestens eventuelle yderligere funktioner såsom redigering, lagring og organisering af e-mails eller administration af kontaktdata og uanset de tekniske ressourcer, som udbyderen anvender til enkelte funktioner, også »udelukkende eller overvejende« består i overføring af signaler, eftersom tjenestens kommunikationsfunktion ud fra et funktionelt brugersynspunkt er den væsentligste funktion? 2. Såfremt det under punkt 1 nævnte begreb skal fortolkes således, at det som udgangspunkt ikke omfatter webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet, kan kriterierne for dette begreb da alligevel undtagelsesvis være opfyldt, når udbyderen af en sådan tjeneste samtidig driver nogle egne elektroniske kommunikationsnet, der er forbundet med internettet og som under alle omstændigheder også kan anvendes til e-mailtjenesten? På hvilke betingelser er dette i givet fald muligt? 3. Hvordan skal begrebet »normalt ydes mod betaling« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes? a) Er det nærmere bestemt en betingelse, at brugerne betaler et gebyr, eller kan betalingen også bestå i en anden modydelse fra brugerne, der er af økonomisk interesse for tjenesteudbyderen, f.eks. idet brugerne aktivt stiller personoplysninger eller andre oplysninger til rådighed eller sådanne oplysninger på anden måde bliver registreret af tjenesteudbyderen i forbindelse med anvendelsen af tjenesten? b) Er det navnlig en betingelse, at betalingen nødvendigvis foretages af den, der modtager tjenesteydelsen, eller kan en delvis eller fuldstændig tredjepartsfinansiering af tjenesten, f.eks. i form af reklame, der vises på tjenesteudbyderens websted, være tilstrækkelig? c) Henviser begrebet »normalt« i denne sammenhæng nærmere bestemt til de omstændigheder, hvorunder udbyderen af en konkret tjeneste leverer denne tjeneste, eller til de omstændigheder, hvorunder identiske eller sammenlignelige tjenester generelt leveres?</p>			
<p>Forenede sager C-203/18 og C-374/18</p>	<p>Deutsche Post et Leymann (sag C-203/18) 1. Is the exception set out in Article 13(1)(d) of Regulation (EC) No 561/2006 of the European Parliament and of the Council of 15 March 2006 as amended by Article 45(2) of Regulation (EU) No 165/2014 of the European Parliament and of the Council of 4 February 2014 to be interpreted as covering only vehicles or combinations of vehicles that are used exclusively for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, or can it additionally be applied where the vehicles or combinations of vehicles are used,</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>13.06.19</p>

	<p>predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service? 2. In the context of the exception referred to in the first question, for the purposes of assessing whether vehicles or combinations of vehicles are used exclusively or, as the case may be, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, is the general use of a vehicle or combination of vehicles to be used as a basis for that assessment, or the specific use of a vehicle or combination of vehicles for a single journey?</p> <p>UPS Deutschland e.a. (sag C-374/18)</p> <p>1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at bestemmelsen kun tillader undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006, såfremt et køretøj tilhørende en befordringspligtig virksomhed, jf. definitionen i artikel 2, stk. 13, i direktiv 97/67/EF, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 561/2006 alene og udelukkende transporterer forsendelser som led i befordringspligten, eller er undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares således, at undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også er tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten:</p>			
C-261/18	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet Irland ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af punkt 1, andet led, i konklusionen i Domstolens dom C-215/06 (1), Kommissionen mod Irland. — Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 1 343,20 EUR ganget med antallet af dage mellem domsafsigelsen i sag C-215/06 og enten datoen for Irlands opfyldelse af sidstnævnte dom eller den dato, hvor der afsiges dom i nærværende sag, afhængigt af hvad der først indtræder, med et minimum for det faste beløb på 1 685 000 EUR. — Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag til datoen for Irlands opfyldelse af dom C-215/06. — Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Udenrigsministeriet	GA	13.06.19
C-363/18	<p>Organisation juive européenne et Vignoble Psagot</p> <p>Sagen vedrører: Påbyder EU-retten, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevarerinformation til forbrugerne, såfremt angivelsen af oprindelsen af et produkt, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, er obligatorisk, at det angives, at et produkt kommer fra et område, der har været besat af Israel siden 1967, og at det præciseres, at produktet kommer fra en israelsk bosættelse, hvis dette er tilfældet? Såfremt dette ikke er tilfældet, giver forordningens</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Forbrugerombudsmanden Toldstyrelsen	GA	13.06.19

	bestemmelser, bl.a. bestemmelserne i forordningens kapitel VI, da en medlemsstat mulighed for at kræve sådanne angivelser?			
Forenede sager C-364/18 og C-365/18	Eni m.fl. Sagerne vedrører: – Er bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i direktiv 94/22/EF og sjette betragtning hertil til hinder for en national lovgivning, navnlig artikel 19, stk. 5a, i lovdekret nr. 625/1996, som fortolket af Consiglio di Stato i dom nr. 290/2018, hvorefter det er tilladt med henblik på betaling af royalties at kræve anvendelse af energikvoteparameteren, som er baseret på prisen for råolie og andre brændstoffer, i stedet for Pfor-indekset, som er knyttet til gasprisen på korttidsmarkedet?	Energistyrelsen	GA	13.06.19
Forenede sager C-152/18 P og C-153/18 P	Crédit mutuel Arkéa mod Den Europæiske Centralbank (appel) Påstande: — ophævelse af dom af 13. december 2017 (T-712/15), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (ECB) i det af Crédit mutuel Arkéa anlagte søgsmål med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 5. oktober 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/28) om fastsættelse af de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse på Groupe Crédit mutuel. Crédit mutuel Arkéa mod Den Europæiske Centralbank (appel) Påstande: — ophævelse af dom af 13. december 2017 (T-52/16), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (ECB) i det af Crédit mutuel Arkéa anlagte søgsmål med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 4. december 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/40) om fastsættelse af de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse på Groupe Crédit mutuel.	Finanstilsynet	GA	18.06.19
C-612/16	C & J Clark International (1) Finder en forældelsesfrist anvendelse på opkrævningen af den antidumpingtold, der indførtes ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1395 af 18. august 2016 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1647 af 13. september 2016 (under ét »de anfægtede forordninger«), og i givet fald på grundlag af hvilken retsforskrift? (2) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de savner et gyldigt retsgrundlag og derfor tilsidesætter artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 2, TEU? (3) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 266 TEUF ved ikke at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til at opfylde Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 C&J Clark International? (4) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) 2016/1036 eller retssikkerhedsprincippet (ikke tilbagevirkende kraft) ved at indføre en antidumpingtold på importen af visse typer af læderfodtøj med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam, som fandt sted i løbet af anvendelsesperioden for Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 og Rådets forordning (EU) nr. 1294/2009? (5) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 21 i forordning (EU) 2016/1036 ved at genindføre en antidumpingtold uden at foretage en ny vurdering af Unionens interesser?	Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19

C-607/17	<p>Memira Holding</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat er endeligt som bl.a. omhandlet i A-dommen – og moderselskabet dermed kan opnå fradrag for underskuddet i henhold til artikel 49 TEUF – tages i betragtning, at der i henhold til reglerne i datterselskabsstaten gælder begrænsninger for muligheden for andre subjekter end underskudssubjektet selv for at opnå adgang til fradrag af underskuddet? 2) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 1 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, om der i den pågældende sag rent faktisk er et andet subjekt i datterselskabsstaten, som havde kunnet opnå fradrag for underskuddene, hvis dette havde været tilladt dér?</p>	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19
C-608/17	<p>Holmen</p> <p>Sagen vedrører: 1) Forudsætter den ret – som følger af Marks & Spencer-dommen – for et moderselskab i en medlemsstat til i henhold til artikel 49 TEUF at kunne opnå adgang til fradrag af endelige underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat, at datterselskabet ejes direkte af moderselskabet? 2) Skal et underskud også anses for at være endeligt for den del, der som følge af reglerne i datterselskabsstaten ikke har kunnet modregnes i overskud, som er opnået dér i et givent år, men i stedet kunne være blevet fremført for eventuelt at kunne fradrages i et efterfølgende år? 3) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud er endeligt, tages i betragtning, at der efter reglerne i datterselskabsstaten er begrænsninger i muligheden for et andet subjekt end underskudssubjektet selv for at opnå adgang til fradrag af underskuddet? 4) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 3 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, i hvilken udstrækning begrænsningen rent faktisk har medført, at en del af underskuddene ikke har kunnet modregnes i de overskud, som er opnået hos et andet subjekt?</p>	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19
T-353/15	<p>NeXovation mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Europa-Kommissionens afgørelse C(2014) 3634 final af 1. oktober 2014 (i form af den berigtigede afgørelse af 13. april 2015) om statsstøtte SA.31550 ydet af Tyskland til fordel for Nürburgring annulleres delvis, for så vidt som: — der deri træffes afgørelse om, at salget af aktiver fra Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH ikke udgør statsstøtte som nævnt i første underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse, — der deri træffes afgørelse om, at salget af aktiver fra Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH ikke medfører økonomisk kontinuitet mellem Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH og den nye ejer af aktiverne, Capricorn NÜRBURGRING Besitzgesellschaft GmbH, eller dets datterselskaber som nævnt i første punktum i andet underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse, og — der således deri træffes afgørelse om, at enhver eventuel tilbagebetaling af uforenelig statsstøtte ikke vil vedrøre køberen af de aktiver, der blev solgt i udbudsproceduren, Capricorn NÜRBURGRING Besitzgesellschaft GmbH, eller dets datterselskaber som nævnt</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsministeriet	Dom	19.06.19

	i artikel 3, stk. 2, i den anfægtede afgørelses konklusion, der følger efter andet punktum i andet underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-458/15	<p>K.P.</p> <p>Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af</p> <ul style="list-style-type: none"> – 28. juni 2007 (2007/445/EF), – 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag), – 15. juli 2008 (2008/583/EF) og – 26. januar 2009 (2009/62/EF) <p>samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	20.06.19
C-682/17	<p>ExxonMobil Production Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er et anlæg, der fremstiller et produkt, hvis fremstilling ikke er omfattet af de aktiviteter, der er nævnt i bilag I til direktiv 2003/87/EF (som i den foreliggende sag fremstilling af svovl), og i hvilket der samtidig udøves aktiviteten »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mere end 20 MW«, som i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF er omfattet af emissionshandelsordningen, elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, når der i en sekundær installation til dette anlæg også fremstilles elektricitet til anlægget, og en (lille) del af denne elektricitet afgives til det offentlige elnet mod vederlag? 2. I tilfælde af, at første spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Såfremt et anlæg som beskrevet i første spørgsmål er en elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, kan dette anlæg da også modtage en tildeling for varme i henhold til Kommissionens afgørelse 2011/278/EU i tilfælde, hvor varmen opfylder betingelserne i artikel 3, litra c), i afgørelse 2011/278/EU, men ikke er omfattet af de i artikel 10 a, stk. 1, tredje afsnit, stk. 3 og 4, i direktiv 2003/87/EF nævnte kategorier, dvs. varme fra forbrænding af affaldsgasser til fremstilling af elektricitet, fjernvarme og højeffektiv kraftvarmeproduktion? 3. Såfremt en tildeling for den i sagsøgerens anlæg producerede varme er mulig i henhold til besvarelsen af de første to spørgsmål: Er den CO₂, som udledes fra gasblandingen til atmosfæren i forbindelse med behandling af naturgas (i form af sur gas) i den såkaldte Claus-proces ved udskillelse af indholdet af CO₂ i naturgassen, emissioner, der som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU finder sted som følge af den i artikel 3, litra h), nr. v), nævnte proces? a) Kan CO₂-udledninger som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, »finde sted som følge af« en proces, i hvilken den i råstoffet iboende CO₂ fysisk udskilles af gasblandingen og udledes i atmosfæren, uden at der ved den proces, der finder sted i denne forbindelse, opstår yderligere kuldiioxid, eller</p>	Energistyrelsen	Dom	20.06.19

	<p>forudsætter denne bestemmelse obligatorisk, at den CO₂, der udledes til atmosfæren, opstår første gang som resultat af processen? b) »bruges« der som omhandlet i artikel 3, litra h), nr. v), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU et kulstofholdigt råmateriale, når den naturligt forekommende naturgas i forbindelse med den såkaldte Claus-proces anvendes til svovlproduktion, og den i naturgassen iboende kuldioxid herved udledes til atmosfæren, uden at den i naturgassen iboende kuldioxid deltager i den kemiske reaktion, der finder sted i processen, eller forudsætter begrebet »brug« obligatorisk, at kulstoffet deltager i den kemiske reaktion, der finder sted, eller sågar er nødvendigt for denne? 4. Såfremt tredje spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilket benchmark sker gratis fordelingen af emissionskvoter, såfremt et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, både opfylder kriterierne for at udgøre en delinstallation med varmebenchmark og kriterierne for at udgøre en delinstallation med procesemissioner? Har en ret til tildeling med varmebenchmark forrang frem for en ret til tildeling for procesemissioner, eller har retten til tildeling for procesemissioner som den mere specielle bestemmelse forrang frem for varmebenchmarket og brændselsbenchmarket?</p>			
C-1/18	<p>Oriola Riga</p> <p>1) Såfremt de indførte varer er lægemidler, skal det da ved fastsættelsen af indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 151, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks antages, at de lægemidler, der indeholder samme (eller lignende) aktive stoffer i den samme (eller lignende) mængde er lignende varer, eller skal der ved fastlæggelsen af, hvilke varer, der er lignende varer, også tages hensyn til markedspositionen, dvs. det pågældende indførte lægemiddels og dets producents popularitet og efterspørgsel? 2) Kan der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks foretages en smidig anvendelse af fristen på 90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 3) Såfremt den nævnte frist kan anvendes smidigt, skal der da gives prioritet til oplysninger om transaktioner, der ligger tættere på tidspunktet for indførelsen af de varer, der skal værdiansættes, og som vedrører identiske eller lignende varer, der sælges i tilstrækkelige mængder til, at det er muligt at fastlægge enhedsprisen, eller derimod til oplysninger om transaktioner, der ligger fjernere i tid, men som specifikt vedrører de indførte varer? 4) Skal der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, tages hensyn til indrømmede rabatter, der har været bestemmende for, hvilken pris varerne faktisk er blevet solgt til?</p>	Skattestyrelsen Toldstyrelsen	Dom	20.06.19

C-192/18	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt artikel 5, litra a), og artikel 9, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/ 54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (1), idet den i artikel 13, nr. 1)-3), i lov af 12. juli 2017 om ændring af lov om de almindelige domstoles organisation [Prawo o ustroju sądów powszechnych] har indført forskellig pensionsalder for kvinder og mænd, der varetager et embede som dommer ved de almindelige domstole, dommer ved den øverste domstol eller offentlig anklager. — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den i nævnte lovs artikel 13, nr. 1), har sænket pensionsalderen for dommere ved de almindelige domstole og samtidig har indrømmet justitsministeren ret til i henhold til denne lovs artikel 1, nr. 26), litra b) og c), at træffe afgørelse om forlængelse af dommers tjenesteperiode.</p> <p>— Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	20.06.19
C-213/18	<p>Guaitoli e.a.</p> <p>1) Såfremt en part, der har oplevet forsinkelse eller aflysning af en flyafgang, samtidigt, ud over faste, ensartede kompensationsbeløb i henhold til artikel 5, 7 og 9 i forordning nr. 261/2004, også anmoder om erstatning for skade på baggrund af samme forordnings artikel 12, skal Montrealkonventionens artikel 33 da finde anvendelse, eller skal »retternes kompetence« (såvel stat som kompetent ret) under alle omstændigheder fastsættes i henhold til artikel 5 i forordning nr. 44/2001? 2) Skal Montrealkonventionens artikel 33 med hensyn til det første tilfælde i spørgsmål 1 fortolkes således, at den alene regulerer fordelingen af jurisdiktionen mellem stater, eller således, at den også regulerer den nationale stedlige kompetence inden for den enkelte stat? 3) Er anvendelsen af Montrealkonventionens artikel 33 med hensyn til det første tilfælde i spørgsmål 2 »eksklusiv«, idet den udelukker anvendelsen af artikel 5 i forordning nr. 44/2001, eller kan de to bestemmelser anvendes samtidigt, således at både den statslige og de nationale retters stedlige kompetence fastsættes direkte?</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	GA	20.06.19
C-404/18	<p>Hakelbracht e.a.</p> <p>Skal EU-retten, navnlig artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning om beskyttelse af vidner mod viktimisering, som kun giver beskyttelse til personer, som i forbindelse med undersøgelsen af en klage i et underskrevet og dateret dokument bringer de faktiske omstændigheder, som de selv har set eller hørt, og som vedrører den situation, der er genstand for klagen, til kundskab</p>	Moderniserings- styrelsen	Dom	20.06.19

	for den person, til hvem klagen er indgivet, eller personer, som optræder som vidne for en ret?			
C-723/17	<p>Craeynest e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, sammenholdt med artikel 288, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt med artikel 6 og 7 i [Europa- Parlamentets og Rådets] direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, fortolkes således, at såfremt det gøres gældende, at en medlemsstat ikke har placeret prøvetagningsstederne i en zone i overensstemmelse de kriterier, der er fastsat i punkt B, nr. 1, litra a), i bilag III til dette direktiv, skal de nationale retter på begæring af private, der er direkte eksponeret ved overskridelsen af grænseværdien som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, undersøge, om prøvetagningsstederne er placeret i overensstemmelse med disse kriterier, og hvis dette ikke er tilfældet, træffe alle nødvendige foranstaltninger over for de nationale myndigheder, såsom udstedelse af et påbud om, at prøvetagningsstederne placeres i overensstemmelse med disse kriterier?</p> <p>2) Er der sket en overskridelse af en grænseværdi som omhandlet i artikel 13, stk. 1, og artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, såfremt en overskridelse af en grænseværdi med midlingstid på et kalenderår, således som det følger af bilag XI til dette direktiv, allerede er fastslået på grundlag af måleresultaterne fra et enkelt prøvetagningssted som omhandlet i direktivets artikel 7, eller sker der kun en sådan overskridelse, når dette fremgår af gennemsnittet af måleresultaterne fra alle prøvetagningssteder i en bestemt zone i direktivets forstand?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.06.19
C-729/17	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF samt artikel 15, stk. 2, litra b) og c), og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123/EF (1), idet den i medfør af lov 3898/2010 og præsidentdekret 123/2011 har begrænset den retlige form af udbydere af mediationsuddannelser til nonprofitorganisationer, som skal være oprettet af mindst en advokatsammenslutning og mindst et erhvervskammer i Grækenland.— Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF og artikel 13, 14 og 50, stk. 1, i samt bilag VII til direktiv 2005/36/EF (2), idet den har undergivet proceduren for anerkendelse af akademiske kvalifikationer betingelser i form af yderligere krav vedrørende certifikaters indhold, har pålagt udligningsforanstaltninger uden en forudgående vurdering af reelle forskelle, og har opretholdt bestemmelser, som fører til forskelsbehandling, ved at kræve, at en ansøger, der ønsker godkendelse som professionel mediator, og som har en godkendelse opnået i udlandet eller fra en godkendt udenlandsk uddannelsesinstitution efter at have fulgt undervisning i Grækenland, skal have erfaring svarende til deltagelse i mindst tre mediationsprocedurer.</p> <p>— Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Uddannelses- og Forskningsministeriet	Dom	26.06.19

C-16/18	<p>Dobersberger</p> <p>1) Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (herefter også kort benævnt »direktivet«), navnlig dets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige levering af tjenesteydelser, så som forplejning af passagerer med mad og drikke, service ombord eller rengøringsydelser, som udføres af arbejdstagere i en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten (Ungarn) med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en jernbanevirksomhed, der har hjemsted i værtsmedlemsstaten (Østrig), når disse tjenesteydelser leveres om bord på internationale tog, der ligeledes kører igennem værtsmedlemsstaten? 2) Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten, ikke leverer de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), med henblik på opfyldelse af en kontrakt med jernbanevirksomheden i værtsmedlemsstaten, som i sidste instans drager nytte af tjenesteydelserne (modtageren af tjenesteydelserne), men med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en anden virksomhed i værtsmedlemsstaten, som på sin side har indgået en kontrakt med jernbanevirksomheden (underkontrahentkæde)? 3) Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der er etableret i udstationeringsmedlemsstaten, ikke benytter egne arbejdstagere ved levering af de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), men personale ansat i en anden virksomhed, som blev stillet til dens rådighed allerede i udstationeringsmedlemsstaten? 4) Uanset besvarelsen af spørgsmål 1), 2) og 3): Er EU-retten, navnlig fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 og 57 TEUF), til hinder for en national ordning, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at virksomheder, der udstationerer arbejdstagere på en anden medlemsstats område med henblik på levering af en tjenesteydelse, overholder arbejds- og ansættelsesvilkår i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivets artikel 3, stk. 1, samt overholder forpligtelser i tilknytning hertil (så som navnlig forpligtelsen til at anmelde grænseoverskridende udstationering af arbejdstagere til en myndighed i værtsmedlemsstaten samt til at medbringe dokumentation for størrelsen af lønnen til disse arbejdstagere og for, at de er omfattet af en social sikringsordning), tillige i de tilfælde, hvor de arbejdstagere, der er blevet udstationeret på tværs af grænserne, (for det første) tilhører det mobile personale i en jernbanevirksomhed, der driver grænseoverskridende virksomhed eller en virksomhed, der leverer tjenesteydelser, der er typiske for en jernbanevirksomhed (forplejning af passagerer med mad og drikke; service om bord) i tog, der passerer grænserne mellem medlemsstaterne, og hvor udstationeringen (for det andet) overhovedet ikke beror på en tjenesteydelsesaftale, eller i det mindste ikke beror på en aftale om levering af tjenesteydelser mellem den udstationerende virksomhed og tjenesteydelsesmodtageren, der driver virksomhed i en anden medlemsstat, idet den udstationerende virksomheds forpligtelse over for tjenesteydelsesmodtageren – der driver virksomhed i en anden medlemsstat ved hjælp af underkontrahenter (en underkontrahentkæde) – og hvor det udstationerede personale, der (for det tredje) ikke er ansat af den udstationerende</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.06.19
---------	--	---------------------------	----	----------

	virksomhed, men af en tredjemand, som overlod sineansatte til den udstationerende virksomhed allerede i den medlemsstat, hvor den udstationerende virksomhed har hjemsted?			
C-255/18	<p>State Street Bank International</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af navnlig artikel 103 og 104 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: »a) Omfatter »ændringer i status«, der som omhandlet i artikel 12 i forordning (EU) 2015/63 ikke har nogen konsekvenser for bidragspligten, en lodret fusion af et institut, der tidligere var underlagt tilsyn fra en national afviklingsmyndighed, med et moderselskab, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, hvis fusionen er foregået inden for bidragsperioden, og gælder denne regel også, hvis fusionen og instituttets efterfølgende opløsning fandt sted i 2015, hvor hverken den nationale afviklingsmyndighed eller den nationale fond endnu var blevet oprettet formelt af medlemsstaten, og bidragene endnu ikke var blevet beregnet? b) Skal artikel 12 i forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med samme forordnings artikel 14 samt artikel 103 og 104 i direktiv 2014/59/EU, fortolkes således, at et institut også i tilfælde af en lodret fusion med et moderselskab fra en anden medlemsstat er forpligtet til at betale fuldt bidrag for hele det pågældende år og ikke i forhold til det antal måneder, hvor instituttet har været underlagt tilsyn fra den første medlemsstats afviklingsmyndighed, hvilket svarer til det, der er foreskrevet for »nyligt tilsynsbelagte« institutter som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2015/63? c) Finder de bestemmelser, som gælder for det almindelige bidrag, og navnlig artikel 12, stk. 2, i forordning (EU) 2015/63, henset til direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) 2015/63 og de principper, der ligger til grund for systemet for afviklingsværktøjer i forbindelse med bankkriser, også anvendelse på det ekstraordinære bidrag med hensyn til tidspunktet for udpegningen af, hvem der er forpligtet til at betale bidraget, samt bidragets størrelse, idet der tages højde for det ekstraordinære bidrags art og de omstændigheder, under hvilke det må opkræves?«</p>	Finanstilsynet	GA	26.06.19
C-386/18	<p>Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel</p> <p>Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 508/2014 og artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 1303/2013. Det første spørgsmål er, om en medlemsstat over for en producentforening, der har indgivet en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner, kan gøre gældende, at det ikke er muligt at indgive ansøgning for bestemte udgifter eller for en bestemt periode. Det andet spørgsmål vedrører det retsgrundlag, som den tildelte støtte er baseret på. Det tredje spørgsmål vedrører følgerne af, at en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af en produktions- og</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Fiskeristyrelsen Udenrigsministeriet	GA	26.06.19

	<p>afsætningsplan indgives, efter, at produktions- og afsætningsplanen er forberedt og gennemført</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: – 1a. Er artikel 66, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 af 15. maj 2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2328/2003, (EF) nr. 861/2006, (EF) nr. 1198/2006 og (EF) nr. 791/2007 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 (forordning 508/2014), der bestemmer, at Den Europæiske Hav- og Fiskerifond »støtter« forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner som omhandlet i artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (forordning 1379/2013) til hinder for, at en medlemsstat over for en producentorganisation, der har indgivet ansøgning om en sådan støtte, gør gældende, at medlemsstaten på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde åbnet mulighed for, at en sådan ansøgning kunne indgives for en bestemt kategori af udgifter (i det foreliggende tilfælde udgifter til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner) eller for en bestemt periode (i dette tilfælde året 2014), hverken i sit af Europa-Kommissionen godkendte operationelle program eller i de nationale forskrifter om støtteberettigede udgifter?</p> <p>– 1b. Har det for besvarelsen af spørgsmål 1a nogen betydning, at producentorganisationen i henhold til artikel 28 i forordning 1379/2013 har pligt til at forelægge en produktions- og afsætningsplan for medlemsstaten og efter medlemsstatens godkendelse af produktions- og afsætningsplanen har pligt til at gennemføre den?– 2. Såfremt spørgsmål 1a besvares således, at artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 er til hinder for, at en medlemsstat over for en producentorganisation, der har indgivet en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner, kan gøre gældende, at medlemsstaten ikke havde åbnet mulighed for en sådan ansøgning på det tidspunkt, da ansøgningen blev indgivet, kan den pågældende støtteansøger da direkte af artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 udlede et retsgrundlag for et krav på den pågældende støtte over for sin medlemsstat?– 3. Såfremt spørgsmål 2 skal besvares således, at den pågældende støtteansøger i det i spørgsmål 2 omhandlede tilfælde direkte af artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 udlede et retsgrundlag for et krav på den pågældende støtte over for sin medlemsstat, er artikel 65, stk. 6, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 af 17. december 2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 (forordning 1303/2013) da til hinder for, at der ydes støtte til en produktions- og</p>			
--	--	--	--	--

	afsætningsplan, såfremt støtteansøgningen indgives efter, at produktions- og afsætningsplanen er forberedt og gennemført?			
C-396/18	<p>Cafaro</p> <p>1) Er de nationale bestemmelser i form af premierministerens dekret af 9. september 2008 – der i henhold til artikel 748, stk. 3, i codice della navigazione (luftfartsloven) regulerer begrænsningerne for ansættelse af flybesætningen hos CAI Spa og bl.a. foreskriver, at ansættelsesforholdet ophører, når arbejdstageren fylder 60 år – i strid med forordningen nr. 1178/2011 for så vidt som forordningen foreskriver en aldersgrænse på 65 år for piloter i erhvervmæssig lufttransport? Såfremt den nationale særlovgivning skal undlades anvendt, finder denne forordning da anvendelse på den foreliggende sag?</p> <p>2) Subsidiært, og for så vidt som forordningen materielt set (ratione materiae) ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, ønskes oplyst, om de ovennævnte nationale bestemmelser er i strid med det princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i henhold til direktiv 2000/78, og til Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1), som konkret kommer til udtryk i direktiv 2000/78?</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	GA	26.06.19
T-474/17	<p>Portugal mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2017) 4136 af 26. juni 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter anmeldt af Portugal vedrørende en angivelig manglende overholdelse af maksimumsgrænser og betalingsfrister fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.06.19
C-274/18	<p>Schuch-Ghannadan</p> <p>1) Skal princippet om pro rata temporis i henhold til § 4, stk. 2, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, sammenholdt med princippet om ikkeforskelsbehandling i § 4, stk. 1, anvendes på en lovbestemmelse, hvorved den samlede varighed af umiddelbart på hinanden følgende ansættelser for en arbejdstager, der er ansat ved et østrigsk universitet i forbindelse med projekter med ekstern finansiering eller forskningsprojekter, for fuldtidsansatte er 6 år, i tilfælde af deltidsansættelse dog 8 år, og hvorved der endvidere, hvis der foreligger en objektiv begrundelse, særligt med henblik på fortsættelse eller færdiggørelse af forskningsprojekter eller publikationer, tillades en yderligere engangsforlængelse op til samlet 10 år for fuldtidsansatte og i tilfælde af deltidsansættelse op til samlet 12 år? 2) Er en lovbestemmelse som beskrevet i spørgsmål 1 en indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), hvis der ud af alle de</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	27.06.19

	<p>ansatte, for hvem denne bestemmelse gælder, rammes en væsentligt højere procentdel af kvindelige end mandlige ansatte.</p> <p>3) Skal artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) fortolkes således, at en kvinde, der inden for anvendelsesområdet for en lovbestemmelse som anført i spørgsmål 1 hævder at være blevet indirekte forskelsbehandlet på grundlag af køn, fordi væsentligt flere kvinder end mænd er ansat på deltid, skal gøre denne omstændighed, særligt at kvinder rammes statistisk betydeligt hårdere, gældende ved fremlæggelse af konkrete statistiske tal eller konkrete forhold og påvise denne omstændighed med passende dokumentation?</p>			
C-379/18	<p>Deutsche Lufthansa</p> <p>1. Er en national forskrift, der bestemmer, at det af lufthavnsdriftsorganet indførte lufthavnsafgiftssystem skal forelægges den uafhængige tilsynsmyndighed til godkendelse, uden at forbyde lufthavnsdriftsorganet og lufthavnsbrugeren at fastsætte andre afgifter end de af tilsynsmyndigheden godkendte, forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter (EUT L 70, s. 11), særligt artikel 3, artikel 6, stk. 3-5, samt artikel 11, stk. 1 og 7? 2. Er det foreneligt med det nævnte direktiv at fortolke national ret således, at en lufthavnsbruger er afskåret fra at anfægte tilsynsmyndighedens godkendelse af afgiftssystemet, men at lufthavnsbrugeren kan anlægge sag mod lufthavnsdriftsorganet og herunder gøre gældende, at den i afgiftssystemet fastsatte afgift ikke er rimelig?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport-, Bygning- og Boligministeriet	GA	27.06.19
C-445/18	<p>Vaselife International et Chrysal International</p> <p>1. Er den kompetente myndighed, College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Ctgb), efter at have truffet en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet beføjet til at ændre gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, hvilken tilladelse er meddelt før afgørelsen om fornyet registrering, således at den bliver i overensstemmelse med den senere dato for den gyldighedsperiode, der følger af afgørelsen om fornyet registrering af referencemidlet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er ændringen af gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel da en automatisk følge af en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet, som følger af selve forordning (EF) nr. 1107/2009? Er indførelsen af den nye dato for paralleltilladelsens gyldighedsperiode i den kompetente myndigheds register en administrativ gennemførelseshandling, eller skal dette ske i medfør af en afgørelse truffet ex officio eller efter anmodning?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares således, at der skal træffes en afgørelse, finder artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, særligt denne artikels stk. 3, herved anvendelse?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, hvilke(n) bestemmelse(r) finder da i dette tilfælde anvendelse?</p> <p>5. Kan et plantebeskyttelsesmiddel ikke anses for identisk som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, allerede</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	27.06.19

	<p>fordi referencemidlet ikke (længere) hidrører fra samme virksomhed? Ved besvarelsen af dette spørgsmål anmodes Domstolen også om at komme ind på det spørgsmål, om der ved en tilknyttet virksomhed eller en virksomhed, der arbejder på licens, også kan forstås en virksomhed, der med rettighedsindehaverens samtykke fremstiller midlet efter samme recept. Har det herved betydning, om den proces, efter hvilken referencemidlet og det middel, der skal parallelimporteres, fremstilles, gennemføres af den samme virksomhed hvad angår aktivstoffet?</p> <p>6. Har en ændring af produktionsstedet for referencemidlet i sig selv betydning for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt midlet er identisk?</p> <p>7. Såfremt det femte og/eller det sjette spørgsmål besvares bekræftende, kan den heraf følgende konklusion (»ikke identisk«) da ændres derved, at den kompetente myndighed allerede har fastslået, at midlet ud fra sin sammensætning ikke eller i kun ringe omfang er blevet ændret?</p> <p>8. På hvem og i hvilket omfang hviler bevisbyrden for, at artikel 52, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1107/2009 er opfyldt, hvis de respektive indehavere af godkendelsen til det parallelle middel og referencemidlet ikke er enige herom?</p>			
C-468/18	<p>R</p> <p>Såfremt en ret i en medlemsstat anmodes om at træffe afgørelse i en sag vedrørende tre anmodninger, nærmere bestemt om opløsningen af ægteskabelige forbindelser for forældrene til et mindreårigt barn, om forældreansvaret over for dette barn og om underholdspligten i forhold til det samme barn, kan bestemmelserne i artikel 3, litra a), artikel 3, litra d), og artikel 5 i forordning nr. 4/2009 da fortolkes således, at den ret, som har kompetence til at påkende skilsmisssagen, som – samtidig – er retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, og den ret, for hvilken sagsøgte har givet møde, kan træffe afgørelse om anmodningen om underhold til barnet, selv om retten har erklæret sig inkompetent med hensyn til forældreansvaret over for det nævnte barn, eller kan anmodningen om underhold da kun afgøres af den ret, som har kompetence til at træffe afgørelse i den verserende sag om forældreansvaret over for dette barn?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Såfremt en sag indbringes for en tilsvarende national ret, er anmodningen om underhold til det mindreårige barn da accessorisk i forhold til den verserende sag om forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d)? • Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da til barnets bedste, at den på grundlag af artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 4/2009 kompetente ret i en medlemsstat træffer afgørelse vedrørende forældrerens underholdspligt i forhold til mindreårigt barn som følge af det ægteskab, hvorom der anmodes om opløsning, såfremt denne ret har erklæret sig inkompetent for så vidt angår forældreansvaret, idet den med retskraft har fastslået, at betingelserne i artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ikke er opfyldt? 	Børne- og Socialministeriet Justitsministeriet	GA	27.06.19